

Geen hartslag meer

Colofon

ISBN: 978 90 8954 755 2
1e druk 2015
© 2015, Marcel Paul van Kooten

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Geen hartslag meer

Marcel Paul van Kooten

Inhoud

	Voorwoord	7
1.	Kinderwens	9
2.	Eindelijk zwanger	14
3.	De eerste jaren	20
4.	We zetten door	28
5.	Toch weer zwanger, en hoe!	38
6.	De dag des onheils	45
7.	En nu?	54
8.	Het afscheid	84
9.	De periode erna	90
	Tot slot	99

Voorwoord

Voor je ligt het boek ‘Geen hartslag meer’. Hierin staat het overlijden van onze baby Stef centraal. Dit boek vertelt van begin tot eind één verhaal.

In andere boeken trof ik grotendeels korte verhaaltjes en gedichtjes aan. Persoonlijk kon ik daar niks mee. Dat was voor mij een van de redenen om dit boek te schrijven.

Het neemt je mee in een achtbaan van emoties. Vanaf onze kindervens tot ver na het overlijden van onze baby Stef, die drie weken voor de uitgerekende datum plotseling overleed, komen vele situaties en gebeurtenissen met hun bijbehorende gevoelens aan bod. Denk hierbij aan onzekerheid, vreugde, verdriet, kwaadheid, blijdschap en de tegenslagen en teleurstellingen die we hebben gekend.

Aangezien wijzelf jarenlang in de spreekwoordelijke ‘medische molen’ hebben meegedraaid, komt het zwanger raken op zich hierin ook uitgebreid naar voren.

Alles wat beschreven is, berust op waarheid. Niets is verzonnen of aangedikt. Dit om een zo goed mogelijk beeld te schetsen en alles zo correct mogelijk weer te geven naar de lezers toe.

De namen van de hoofdpersonen zijn deels fictief. Andere namen van betrokkenen, zoals onder andere het medisch personeel, zijn bewust niet genoemd. Dit om privacyredenen.

Met welk doel en voor wie is dit boek geschreven?

In eerste instantie heb ik dit voor mijzelf gedaan. Het voelt als een stukje verwerking. Op deze manier kon ik het voor een deel letterlijk van me afschrijven. Verder hoop ik door de herkenning die uit dit verhaal spreekt een bepaalde troost te bieden aan lotgenoten.

Tevens wil ik mensen uit de omgeving en buitenstaanders een voorstelling geven van wat iemand allemaal meemaakt als hem of haar dit overkomt. Daarnaast is dit boek informatief voor vrouwen en stellen die op het punt staan te beginnen met ICSI-behandelingen, of dit overwegen te doen. Dit zijn behandelingen waarbij je met hulp en onder toezicht van het ziekenhuis probeert zwanger te raken. Na IVF/IUI-behandelingen is ICSI meestal de volgende stap.

Wat moet je ervoor doen en laten? Wat komt er allemaal bij kijken en wat kunnen de gevolgen zijn? Al deze dingen worden benoemd en aangehaald. Door middel van deze informatie hoop ik het zwanger raken via deze weg meer bespreekbaar te maken en mensen een beter beeld te geven van wat ze zoal kunnen verwachten. Het is nog steeds een gevoelig onderwerp waar men niet graag mee te koop loopt. Velen schamen zich er zelfs voor. Bij veel, heel veel stellen en vrouwen is zwanger raken niet vanzelfsprekend.

Uit eigen ervaring en in onze directe omgeving hebben wij dit vele malen ondervonden. Ieder stel of iedere vrouw heeft een eigen verhaal. Bij vrijwel niemand is de situatie identiek.

Van begin tot eind geef ik de lezers een kijkje in deze nogal bebogende periode in ons leven en worden vele situaties en onderwerpen uitgelicht. Daardoor hoop ik dat dit boek voor deze doelgroepen waardevolle informatie en herkenning biedt.

Marcel Paul van Kooten

1. Kinderwens

Eerst neem ik je even mee terug in de tijd, ongeveer acht jaar geleden. Pien en ik waren nog met z'n tweeën, woonachtig op een flat. Het stapleven was ons beiden niet onbekend en we hebben het er zeker van genomen. Bijna alle weekenden weg, soms twee keer. Rond negenen weg en vijf uur thuis was gewoon. Iets waar ik nu, op dit moment van schrijven, niet meer aan denken moet. Eén keer goed doorzakken zal nog gaan en dan heb ik vervolgens weer een dag nodig om weer wat bij te komen.

Zo langzamerhand begon het verlangen naar een kind te groeien. Steeds meer en meer. De flat, waar we overigens met veel plezier gewoond hebben, wilden we verruilen voor een eigen huis met tuin en wat meer ruimte. In gedachten zagen we ons hier als gezinnetje al wonen.

We hadden beiden een vaste baan en financieel gezien was het mogelijk om onze wens te realiseren. Nog geen jaar later waren we verhuisd van de flat naar een leuk huis met vier kamers, veel ruimte en een tuin.

Een kind op komst leek op dit moment nog ver weg. We deden ons best zwanger te worden maar na een, voor ons gevoel, redelijk lange tijd zonder gewenst resultaat, besloten we toch eens bij de huisarts langs te gaan. Deze wijze man van de oude stempel, op dat moment plaatsvervangend arts, vertelde ons dat het vandaag de dag allemaal niet zo makkelijk meer gaat. Het gehaaste, drukke leven van tegenwoordig zorgde ervoor dat het zwanger worden niet zo vanzelfsprekend meer was, vergeleken met vroegere tijden. Toch maar verder ernaar laten kijken, want we wilden het heel graag.

Bij de vervolgfafspraak werd gezegd dat mijn zaad eerst maar eens moest worden onderzocht. Dit was het jaar 2008, voor ons het begin van de medische molen. Het begin van onze ziekenhuisgeschiedenis, wat later in dit verhaal zal blijken. We hadden er beiden alles voor over, dus we gingen er met frisse moed tegenaan.

Het zaad, dat thuis geproduceerd moest worden, werd bij het ziekenhuis ingeleverd en onderzocht. Resultaat: niet goed. Te weinig goede en bewegende zaadcellen. Ik moest eerst maar eens stoppen met roken, dat zou de kwaliteit zeker ten goede komen. Zo gezegd, zo gedaan. Na twee maanden niet te hebben gerookt (ik rookte niet veel maar al wel vrij lang), was de kwaliteit met sprongen vooruitgegaan.

We konden verder. Er werd begonnen met inseminatie. We hadden recht op zes behandelingen, zes kansen dus. Dat moet goedkomen, dachten we.

Bij deze behandelingen, die in principe maandelijks konden plaatsvinden, moest ik met het potje zaad telkens naar het ziekenhuis.

Hier werd het goede zaad van het slechte gescheiden en dit werd vervolgens even later bij Pien ingebracht. Nu brak er weer een spannende tijd aan. Afwachten maar.

De dagen gingen langzaam en ongeveer twee weken na datum van de inseminatie werd het erg spannend. Pien moest niet ongesteld worden, dat was geen goed teken. Het was akelig, niet leuk, helemaal niet als ze dan overtijd was. Als ik dan uit het werk kwam, was het eerste wat ik vroeg: “En??” “Nee, nog niks.”

En soms een paar uur later zei Pien: “Het is mis, ben ongesteld geworden.” Wederom een teleurstelling.

Zo ging het vier keer. In je achterhoofd vraag je je dan al af of het überhaupt gaat lukken. Dat hadden we allebei. Elke

keer leef je er weer naartoe, wie weet nu, en als het dan weer een nee is moet je elkaar maar weer even oppeppen en moed inpraten.

We begonnen aan de vijfde keer, maar stonden inmiddels wel op de wachtlijst voor een eventuele vervolgbehandeling. En die kwam er. We waren onderhand vijf teleurstellingen en driekwart jaar verder. Om ons heen hoorden we zoveel verhalen van andere stellen die al jaren bezig waren met het krijgen van kinderen dat wij vonden dat we zelf nog geen reden hadden tot klagen. Heel in de verte rees bij ons de vraag of het wel zou lukken. Toch konden we ook geen reden bedenken waarom het niet zou slagen. We zijn beiden gezond en hebben geen lichamelijke klachten of anderszins iets wat een zwangerschap zou kunnen belemmeren. Daarom maar gewoon verdergaan. De vijfde keer was dus ook mislukt.

We hadden nog één inseminatiebehandeling tegoed, maar aangezien we al op de lijst stonden voor een volgende stap, sloegen we deze over. De volgende stap voor ons was ICSI. Hierbij worden de zaadcel en eicel buiten de baarmoeder bij elkaar gebracht en vervolgens, als het een embryo wordt, weer teruggeplaatst. Dit hield in dat we deels bij het ziekenhuis in onze woonplaats onder behandeling stonden en voor de terugplaatsing naar het UMCG in Groningen moesten.

Bij Pien werd er een zogeheten punctie uitgevoerd. Er worden dan blaasjes aangeprikt met, als het goed is, eicellen erin die vervolgens in een buisje worden gedaan. Deze blaasjes moeten wel een bepaalde grootte hebben alvorens met de punctie kan worden begonnen. Door middel van een echo kan dat worden bekeken. Soms kan dat dagen later worden. In ons geval was dat bijna een week later dan verwacht.

Het groeiproces duurde dus veel langer dit keer. Als het meezit heeft de vrouw meerdere blaasjes, of zelfs heel veel.

Pien had er ook veel. Aangezien er maximaal twee embryo's per keer worden teruggeplaatst kan de rest, indien er meer zijn, worden ingevroren. Ze moeten dan wel van voldoende kwaliteit zijn. Hoe meer blaasjes er zijn, des te meer kansen, simpel zat.

Weer terug naar de buisjes. Deze gaan in een koffer die de lichaamstemperatuur heeft. Met deze koffer moest ik naar Groningen toe om vervolgens mijn zaad te produceren. (In ziekenhuistaal spreekt men van 'semen').

Vervolgens werd het bij elkaar gebracht om te zien of het *matcht*, elkaar verdraagt. Het was nu een kwestie van afwachten.

Het embryo, wat het dan uiteindelijk wordt, moet van voldoende kwaliteit en sterk genoeg zijn. Als dit allemaal in orde wordt bevonden, kun je weer terugkomen. Dat was bij ons dus ook het geval.

Na twee dagen kregen we een telefoontje. Een vrouw die ons uit het laboratorium van het UMCG belde, zei dat we konden komen voor de terugplaatsing. Ik had inmiddels vrij gevraagd van het werk en Pien nam opnieuw maar weer eens wat medicijnen in voordat we naar Groningen vertrokken. Dit alles heeft nogal wat voeten in aarde. Dit zijn dan ook bewogen perioden.

De onderlinge verstandhouding werd er niet beter op. Het bovenste vak in de koelkast lag vol met hormonen en vloeistoffen die Pien zo'n twee weken voor de behandeling moest gaan gebruiken. En daarnaast nog andere medicijnen en pillen. Zoals gezegd liep door de hele situatie de irritatie vaak hoog op. Dat kwam de onderlinge verstandhouding niet ten goede, maar we moesten verder. We wilden verder en daar hadden we alles voor over.

Bijna een week later dan verwacht, konden we ons melden

in Groningen. Daar eenmaal aangekomen, werden we opgewacht door de gynaecoloog en twee assistentes. Er werd ons uitgelegd wat er ging gebeuren, best interessant. Via een monitor konden we allebei meekijken hoe het embryo via een slangetje in de baarmoeder werd geplaatst en daar vervolgens achterbleef. Al met al duurde het zo'n tien minuten, het was snel klaar. Nu was het een kwestie van afwachten. Het embryo moest zich in de baarmoeder gaan nestelen.

2. Eindelijk zwanger

Na de terugplaatsing gingen we met vakantie, even wat anders aan het hoofd, even de zinnen verzetten. Pien mocht in principe alles doen. Zwemmen, sporten, vliegen. Er was niets wat de vakantie eventueel zou kunnen belemmeren.

Een tijdje geleden had ik besloten toch maar eens te moeten gaan vliegen. Na jaren twijfelen, wikken en wegen, wilde ik die stap gaan zetten. Vandaar dat we vertrokken naar Gran Canaria.

En ik had er geen moment spijt van. We hadden een goede vlucht, met mooi helder weer en niet al te lang. Vier uren stilzitten was goed op te brengen. Eigenlijk vond ik het best leuk. Daar kwam bij dat we prachtig, warm weer hadden en een goed hotel. Het was een fijne vakantie.

Nare bijkomstigheid was dat het erg duur was. Bijna twee keer zo duur dan het had moeten zijn. Dit omdat de terugplaatsing, redelijk onverwacht, zes dagen werd uitgesteld en we de reis een aantal dagen moesten uitstellen. Ondanks de annuleringsverzekering die we hadden afgesloten, kregen we een groot deel niet vergoed. Het reisbureau was schappelijk en welwillend maar de verzekering lag dwars, die vergoedde niets. Dit werd uiteindelijk nog een langlopende zaak, met vele brieven over en weer. Uiteindelijk kregen we geen gelijk en ontvingen we geen cent terug. Gelukkig kon deze vakantie ons niet meer worden ontnomen.

Na bijna twee weken zon, zee, strand en genieten kwam aan deze reis een eind. We waren redelijk uitgerust en in ons hoofd hadden we de hele medische molen even uitgeschakeld, dit tot onze eigen verbazing. Ware het niet dat we drie

dagen na thuiskomst weer naar het ziekenhuis moesten, hier in onze woonplaats, want Pien moest bloedprikken. Wel of niet zwanger?

Tuurlijk niet, dat zou te mooi zijn. Na de bloedafname gingen we huiswaarts. Weer afwachten, weer spannend. Precies één week later moesten we terugbellen voor de uitslag. Ik ben chauffeur van beroep en was inmiddels weer aan het rijden, terwijl Pien nog een week vrij had. Zij zou het ziekenhuis bellen en ik zou het van haar dan weer te horen krijgen middels een sms'je.

Toen werd er gebeld op mijn mobiele telefoon. Aan het nummer zag ik dat Pien het was. Vreemd, dacht ik nog, ze zou me een berichtje sturen. Nou ja, maar opnemen dan. "Ik ben zwanger! Ik ben zwanger! Het is echt waar! Echt waar!" Aan de andere kant van de lijn klonk een van blijdschap opgewonden Pien. Er viel een stilte, het drong even niet tot mij door. Ik kon het niet geloven. Verrast, blij, verbaasd en vol ongeloof. Zo waren die eerste minuten.

Toen ik die middag thuiskwam, omhelsden we elkaar met tranen in de ogen. Typisch zo'n moment dat je bijblijft. Ook de dag, het tijdstip en waar ik toen reed blijft je altijd bij. Het was eindelijk gelukt, we waren zwanger!

Lichamelijk voelde Pien niets meer of minder dan anders. Ze was niet meer moe dan normaal, of misselijk. Niets wat erop zou kunnen duiden dat ze zwanger was. En toch was het zo! Een last viel van onze schouders.

Even geen ziekenhuisgedoe en gestress. En Pien was blij dat ze de medicijnen kon laten staan. Dat kwam onze onderlinge verstandhouding zeker ten goede. Het was nu tijd om te genieten van dit heugelijke nieuws.

Zo langzamerhand begonnen we ons een beetje voor te bereiden op wat allemaal ging komen, zoals bijvoorbeeld het

aanschaffen van kleding, een Maxi-Cosi, een kinderwagen en vele andere dingen. En dit was leuk werk! We keken rustig aan om ons heen en ontdekten zo wat er allemaal te koop was. En dat was veel. Heel veel. Zaterdag gingen er mee heen, er werd heel wat afgestruind. Babyzaken en beddenwinkels, want er moesten ook een box en een ledikant komen. En een kast en een commode. Alles passeerde de revue.

Gelukkig hadden we redelijk wat spaargeld, dus het mocht best wat kosten. Dat maakte het shoppen wel aangenamer. Pien en ik zijn beiden niet materialistisch en willen niet alleen maar het duurste, maar we zijn, beiden van huis uit, voorstanders van goed, degelijk spul. Liever iets duurder en van goede kwaliteit dan goedkope, slappe rommel en dan uiteindelijk weer moeten. Met die dingen zaten we op één lijn. Dat was maar goed ook anders waren het lange, nare winkeldagen geweest.

Wat de toekomstige babykamer betrof, daar had ik weinig werk van. Toen we dit huis een aantal jaren geleden kochten, hadden we alles min of meer gebruiks klaar gemaakt. Alle kamers, ook deze, waren destijds geveerd. De muren en plafonds hadden we destijds aangepakt en in alle vertrekken lag vloerbedekking.

Het was nu een kwestie van de boel wat aankleden. Een lampje, een schilderijtje en wat andere ornamenten. Wat de kleur aanging, dat lieten we in het midden, want dit kon nog alle kanten uit. Met de neutrale kleuren die de kamer tot nu toe had, verraadden we nog niks.

Pien was inmiddels bijna drie maanden zwanger en we keken er erg naar uit om dit, voor ons in ieder geval, heugelijke nieuws ook aan anderen kenbaar te maken. Onze beide ouders en Pien haar broer en zus hadden we het na zes weken

verteld. Meestal wacht je tot de twaalfwekengrens, maar in ons geval lag dat wat moeilijk. Men was op de hoogte van onze situatie en wist dat we onder behandeling van het ziekenhuis stonden.

Daardoor werd er regelmatig met elkaar gebeld en gesproken als wij weer een uitslag verwachtten. Vandaar dat we dit voor de naasten niet makkelijk stil konden houden. Het waren spannende weken. Als je de eerste drie maanden maar voorbij bent, wordt er altijd gezegd. En wij moesten nog zes weken voordat we die drie maanden te pakken hadden. Gelukkig verliep alles naar wens en waren die zes ietwat onzekere weken snel voorbij.

Nu konden we vrienden, kennissen en andere bekenden ook op de hoogte stellen. En dat zijn leuke dingen. De reacties waren gelukkig allemaal positief.

Wat na deze drie maanden ook op begon te vallen, was Pien haar buikje. Als je er niet op lette zag je het niet, maar als je goed keek was er een verdikking te zien. Genietend van wat allemaal nog zou komen, vloog de tijd. Voor we het wisten, hadden we de twintigwekenecho. We waren ontzettend nieuwsgierig naar wat het ging worden. Werd het blauw of roze?

Eerst wou Pien het eigenlijk niet weten en zich laten verrassen. Ik daarentegen wilde het wel weten, dat leek me makkelijker, ook in verband met spulletjes en kleding, en ik kon dan wat aan het idee wennen. Bij nader inzien en deels door mijn aandringen, stemde Pien toe.

We kregen het bij de echo te horen en te zien, middels de uitleg van de gynaecoloog. We waren erg blij. Tuurlijk waren we blij, wat het ook zou worden, zolang het maar gezond is, erg cliché, maar wel waar. Nu was het de kunst om het stil te houden. Goed scherp zijn en je niet verspreken, maar

dat was best moeilijk. Uiteraard word je uitgehoord door verschillende mensen, maar dan is het de kunst om voet bij stuk te houden. Dat ging ons best goed af, al zeg ik het zelf. Er waren al verscheidene spulletjes aangeschaft, maar er moest nog meer komen. Van alle zaterdagen ging de helft op aan shoppen en andere babygerelateerde dingen. Pien was inmiddels bijna zeven maanden zwanger en ging met zwangerschapsverlof. Ze werkt in de catering en koken, afwasdiensten draaien en met zware potten en pannen sjouwen wou niet meer. Ook lichtere werkzaamheden, zoals kassadraaien, begonnen z'n tol te eisen, dus stoppen ermee. Genoeg geweest.

Het was nu begin maart en ze was 10 mei uitgerekend. Inmiddels waren alle nodige spullen aangeschaft en waren wij klaar voor de komst van ons kleine wonder.

Ik had zelf, en op dit moment van schrijven nog steeds, dagen nachtdiensten als chauffeur, maar ik had geregeld dat ik de laatste weken overdag reed, dicht bij huis. Ik was dan, indien nodig, snel thuis. Achteraf was dit niet nodig want op 5 mei 2010, Bevrijdingsdag, werd onze dochter Anna geboren! Voor ons, maar nog meer voor Pien, was dit letterlijk de dag van bevrijding. Toeval bestaat. Het ging allemaal zo snel die dag.

Ongeveer halftien die ochtend voelde Pien 'iets'. Ik besloot m'n moeder te bellen want ja, wat moesten we nu, het was voor ons ook nieuw. Ze hoorde mijn verhaal aan en het leek haar meer dan verstandig te bellen. Zo gezegd, zo gedaan. Ik belde de verloskundige, legde haar alles uit en voor halfelf stond ze op de stoep.

Meteen naar het ziekenhuis want er was al ontsluiting. We reden achter haar aan en om kwart over elf lag Pien op het bed, op de verloskamer. Nog voor twee uur die middag

werd onze prachtige dochter geboren. Even leek het erop dat ze met een keizersnede gehaald moest worden, maar dit bleek op het laatste moment gelukkig niet nodig. Een uur later was Anna gewassen, gewogen en aangekleed en lag ze in de couveuse die naast het bed stond.

Eerst een aantal telefoontjes plegen. De familie werd op de hoogte gesteld en kwam langs om ons wonder te aanschouwen.

Twee dagen later, op zaterdagmiddag, kwamen Pien en Anna thuis. In een, door mijzelf, versierd huis met slingers en ballonnen. Roze uiteraard.

3. De eerste jaren

De tijd vloog. De eerste twee weken na de geboorte van Anna waren wat rommelig, althans in mijn ogen. Alles moest als het ware wat op gang komen. Het zoeken naar regelmaat, de aanwezigheid van de kraamvrouw, die overigens erg aardig en welwillend was, de korte, slechte nachten en alle hectiek die dit alles teweegebracht, vergden soms best wat van ons. Maar het was de moeite waard. Dubbel en dwars. We kregen er heel wat moois voor terug.

Toen de eerste weken voorbij waren en alles een beetje op orde was, werd het steeds leuker. Een mooi, gezond kindje dat onze hulp en zorg zo nodig heeft en wij die dat als ouders ook konden geven. Het spreekwoordelijke ‘warme nest’ dat je een kind moet bieden, voldeed in onze eigen ogen aan alle wensen. Alles hadden we voor elkaar en het ging goed.

Terwijl ik weer aan het werk was, genoot Pien van haar zwangerschapsverlof en ontving visites. Familie en vrienden kwamen en gingen om het wonder, dat daar in het wiegje lag, te bewonderen. Het was geweldig. Vooral voor mijn ouders vond ik dit fijn.

Pien heeft een broer en een zus en haar ouders waren al opa en oma. Als ik, als enig kind, nooit vader zou worden, zouden mijn ouders nooit grootouders worden. Daar dacht ik best vaak aan. Ik wist dat ze het stiekem wel wilden. Vooral m’n moeder. Haar vriendinnen, die ze vanaf middelbare schoolleeftijd al kende, waren ook allemaal al oma of beppe. Dat leek m’n moeder ook geweldig. Dat wist ik. Zij zou dan ook beppe worden. Daar zij van Friese komaf is, m’n vader overigens niet, lag beppe meer voor de hand dan oma.